

"מונו-נו-אוארה: בעקבות הזמן האבוד"

סדרת הקרנות

המראה (1975)

שבת, 24 באוגוסט, 20:30

לבונטין פיאנו בר, לבונטין 13, תל אביב

"Mono-no-aware: In Search of Lost Time"

A Screening Series

The Mirror (1975)

Saturday, August 24th, 20:30

Levontin Piano Bar, 13 Levontin St. Tel Aviv

אוצר: דן חיוטין
www.danchyutin.com

**המראה (1975)—סרט #3 בסדרה "מונו-נו-
אווארה"**

למרות מרכזיותו לתרבות יפן, המונח "מונו-נו-אווארה" (*mono-no-aware*) אינו קל להגדרה. באופן מילולי, הוא מתפרש כ"הפאתוס של דברים", אך משמעותו עמוקה יותר, ומתייחסת לעצב המתוק שדרכו נחוה מעבר הזמן. סדרת הקרנות זו תבחן כיצד תחושת ה"מונו-נו-אווארה"—אותה תגובה של תוגה וערגה לדברים שאינם עוד—מופיעה בסרטים מהקשרים תרבותיים שונים, וכיצד היא מסייעת לנו להתמודד עם עובדת היותנו בני חלוף.

הסרט השלישי בסדרה, *המראה* (1975) של אנדריי טרקובסקי, הוא מהיצירות המורכבות ביותר של הבמאי, ולבטח האישית ביותר מביניהן. בדרכו היחודית, טרקובסקי חושף בפני הקהל מסע שוטטות דרך נבכי עברו, בעודו חותך ומשלב בין עבר להווה, ובין אמת לבדיה. על פניו, הסרט מבקש לעצב את דמותו של הבמאי דרך מערכת יחסיו עם שתי נשים—אמו ואשתו לשעבר—אשר באופן מרמז משוחקים על ידי אותה השחקנית. אך אלו אשר מחפשים במערכות היחסים הללו בסיס לדרמה קונבנציונלית ימצאו עצמם עד מהרה במבוי סתום. כי *המראה* לא מספק דיוקן פסיכולוגי גרידא, אלא בא לשרטט את תנועת הזמן כפי שהיא מוטבעת על הפסיכה; ותנועה זאת, כלחץ המפעם מתוך כל פריים, כופה את עצמה על הצופים ודורשת שיזהו את היופי וההרס הכרוכים בפעולתה.

**The Mirror (1975)—film #3 in the Series
"Mono-no-aware"**

In spite of its centrality to Japanese culture, the term "mono-no-aware" defies easy definition. Literally, it means "the pathos of things", yet its meaning runs deeper, and relates to the sweet sadness which is evoked by the passage of time. This screening series will show how the feeling of "mono-no-aware" appears in films of different cultural contexts, and how it helps us cope with our impermanence.

The third film of the series, Andrei Tarkovsky's *The Mirror* (1975), is the director's most personal work. At face value, the film unveils the figure of the filmmaker through two meaningful relationships—with his mother and his ex-wife—both tellingly portrayed by the same actress. Yet those who seek to locate in these relationships the foundation for a conventional drama will be sorely disappointed. For *The Mirror* is not aimed at providing a psychological portrait so much as at tracing the imprint of time upon the human psyche. This temporal movement, in turn, is deeply felt as a pressure emanating from each frame and forcing itself upon the viewer, like an unmistakable power of beauty and destruction.